

Dziennik

10 stron
cena 10 gr

Pomocza

ORAZ WYDAWNICTWA: DZIEŃ GRUDZIĄDZKI ILUSTROWANY — DZIEŃ BYDGOSKI ILUSTROWANY — GAZETA GDANSKA
DZIEŃ KOCIEWSKI — GŁOS NIESZAWSKI (DZIEŃ CIECHOCIŃSKI) — GAZETA MORSKA ILUSTROWANA
DZIEŃ TCZEWSKI ILUSTROWANY — DZIEŃ CHEŁMIŃSKI — GAZETA MOGILEŃSKA — — —

REDAKCJA: Toruń, ul. Bydgoska 56, telefony 29-90, 29-01, 29-02, 29-60 (nocny). — ADMINISTRACJA: Toruń, ulica Bydgoska 56, telef. 29-70 (kierownik administracji). — FILIA ADMINISTRACJI: Toruń, ulica Szeroka 42 I. piętro, telefon 29-80 — P. K. O. 206.874.

Wieś i sprawa obrony narodowej

Podstawowa i zasadnicza rozbudowa wsi a nie partykularyzm partyjny

„Wojskowość jest pięknym i pożytecznym zawodem, ale wytwarza nieuchronnie pewną zawodową postawę, niezgodną z duchem przeważnie cywilnej demokracji nowoczesnej.“

Któż to ma tupet w ten sposób kopać przepaść między „zawodową postawą” wojska, a „duchem” obywatela w „cywilu”, podsuwać myśl, jakoby między naszą armią a społeczeństwem zachodziła jakakolwiek „niezgodność“?

Czyżby ten cytat pochodził z jakiegoś pisemka, lansowanego przez „obcą agenturę“? Z jakiejś komunistycznej wytwórni prasowej?

Niestety jest inaczej. Niestety nie możemy tych słów zapisać na konto komuny czy innych antypaństwowych jacejek.

Widnieją na tytułowej stronie tygodnika „Piast”, organu, reprezentującego „ideologię” panawitosową (nr. 17 z 4 kwietnia), a stanowić mają odpowiedź na ujęcie zagadnienia wsi w deklaracji ideowej Obozu Zjednoczenia Narodowego, a zwłaszcza na wykładnię tego zagadnienia, jaką w wygłoszonym przez radio odczycie dał naczelny redaktor „Polski Zbrojnej” pułkownik Rudnicki.

Wiemy, na jakich podstawach w deklaracji O. Z. N. ujęte zostało zagadnienie wsi. Powiedziano tam, że trzeba zwiększyć zapas ziemi dla stanu włościańskiego, że trzeba przeprowadzić komasację i meliorację gruntów, podnieść kulturę rolną, udoskonalić zbyt i wymianę produktów rolnych, powstrzymać dalsze rozdrabnianie własności chłopskiej, udogodzić kredyty, podnieść oświatę na wsi, ułatwić odpływ nadmiaru ludności ze wsi do miast i zabrać dla nich nowe warsztaty pracy i środki egzystencji.

Wobec tak rzeczowo i konkretnie ujętego zagadnienia wsi zajął naczelny redaktor „Polski Zbrojnej” pułk. Rudnicki stanowisko, wyjaśniając stosunek sfer wojskowych do tej donioślejszej kwestii.

— „Chcemy — oświadczył w swym odczycie w radio — mieć licznego, zdrowego, inteligentnego i uświadomionego narodo-wo żołnierza“.

I stwierdził:

— „Po raz pierwszy w Polsce zagadnienie wsi zostało postawione nie na płaszczyźnie klasowej, ale na płaszczyźnie państwowej. Związano je ściśle z całokształtem problemów społeczno-gospodarczo-politycznych państwa“.

I to właśnie stanowi kamień obrazy dla „Piasta”; na takie postawienie sprawy budzi się duch przekory partyjnej. Jakto? — obrusza się zasklepiony w przebrzmiałych partyjniczych sposobach myślenia „Piast”. Program społeczno-gospodarczy? Nie! Tego nie chcemy! Pierwszeństwo dajemy czemuś zgola innemu: walce partyjnej na wsi, rozgrywkom o władzę, rozpolitykowaniu chłopca, używaniu go za narzędzie do

wyforowania agitatorów partyjno-politycznych na dygnitarstwa w rządzie i parlamencie. Mniejsza o komasację, mniejsza o dogodne kredyty, mniejsza o przeciwdziałanie karłowaceniu gospodarstw, mniejsza o racjonalną produkcję i zbyt towarów, mniejsza o podniesienie kultury rolnej — grunt to polityka! Grunt to swary i podrywki, grunt to kartka wyborcza, grunt to egoizm klasowy i grunt to powrót roz-

namiętnionej sfery agitatorów partyjnych do utraconego raju władzy.

A wojsko? a idea obrony? Zasię wojsku od „zagadnienia wsi”. Bo... wojsko — tłumaczy „Piast” chłopom — to kasta zawodowców, którzy zajmują „postawę, niezgodną z duchem przeważnie cywilnej” ludności...

Cóż to właściwie znaczy? Jest to cofnięciem roli, jaką w nowoczesnym państwie odgrywa jego armia, do tych

— na szczęście bezpowrotnych — czasów, kiedy wojsko było jeszcze tylko wyodrębnioną ze społeczeństwa kastą, instrumentem siły absolutyzmu monarchicznego, kiedy nie znano jeszcze pojęcia „naród pod bronią“.

Żyjemy jednak w zgoła odmiennych czasach.

WOJSKO JEST EMANACJĄ DUCHA NARODU;

wojna wciąga w swą orbitę wszystkich obywateli; sprawa obrony nie jest już przedmiotem zainteresowań wyłącznie fachowców wojskowych, a całego społeczeństwa.

Niestety bielmo przesłania zatwardziałym partyjnikom z „Piasta” widok na te proste i jasne prawdy. Nie tylko hasło konsolidacji narodowej traktują wyłącznie z punktu widzenia swego partyjnego interesu, ale nawet tak ważki głos, jakim jest opinia przedstawiciela sfer wojskowych, naczelnego redaktora „Polski Zbrojnej”. Mówią mu: noli turbare circulos nostros... niech pan pułkownik nie zmaca kłeczek w naszych partyjnych spekulacjach, bo dla nas ważniejsza jest „partia”, niż „patria”, ważniejsze matactwa polityczne na wsi, niż sprawy gospodarczo-społeczne chłopca.

A tak stawiając kwestię, argumentują tak samo, jak ci z... „agentur obcych”, identyfikują się z tymi, dla których nasza siła zbrojna jest solą w oku.

I to jest w tym wszystkim najsmutniejsze. To, że chłop polski z... „Piasta” dowiaduje się, iż „wojskowość” jest... „niezgodna z duchem” społeczeństwa cywilnego.

To stwierdzenie mógł „Piast” spokojnie pozostawić płatnym z niepolskich kas wylegarniom wrogiej propagandy.

Rewie sił powietrznych w Rzymie

W ub. sobotę Włochy faszystowskie obchodziły 14-tą rocznicę utworzenia włoskiej floty powietrznej uroczystą rewią, w której wzięło udział 10.000 oficerów-lotników z całych Włoch. Na zdjęciu: król Wiktor Emanuel, Mussolini, marszałek Badoglio i marszałek Balbo odbierają rewię oficerów

Rok budżetowy 1936-37 zamknięty nadwyżką 2,4 milionów zł

Warszawa, 6. 4. (PAT). Ministerstwo Skarbu dokonało już tymczasowych zamknięć rachunków skarbowych za miesiąc marzec r. b. Dochody w tym miesiącu wyniosły 203,170 tys. zł., wydatki 199,158 tys. zł., nadwyżka wynio-

śla zatem 6.012 tys. zł.

W ten sposób, biorąc nawet pod uwagę t. zw. okres ulgowy, rok budżetowy 1936-37, zakończony dnia 31 marca, zamknięty został nadwyżką dochodów nad wydatkami. W okresie ulgowym, t. j.

w ciągu kwietnia, maja i czerwca, dokonane zostaną jeszcze wydatki na rachunek ubiegłego okresu budżetowego w kwocie 3.600 tys. zł.

Łącznie więc z tymi wydatkami okresu ulgowego ogółem wydatki budżetowe za rok 1936-37 wyniosą zł. 2,161,4 miln. zł. Ponieważ dochody w tym okresie wyniosły 2.163,8 miln. zł., przeto cały rok budżetowy 1936-37 zamyka się nadwyżką około 2,4 miln. zł.

W porównaniu z wydatkami roku budżetowego 1935-36, sprowadzonymi do układu budżetu 1936-37, wydatki w roku 1936-37 wraz z wydatkami okresu ulgowego są mniejsze o 105,5 miln. zł., dochody zaś — większe o 160,3 miln. zł. Zaznaczyć należy, że deficyt budżetowy w r. 1935-36 wynosił kwotę 263,4 miln. zł.

Zaległości podatkowe będzie można spłacać pożyczkami państwowymi

(ch) Warszawa 6. 4. (tel. wł.) Wkrótce ma się ukazać w „Dzienniku Ustaw” rozporządzenie p. ministra skarbu, na podstawie którego można będzie spłacać zaległości podatkowe, powstałe przed rokiem 1934 pożyczkami państwowymi, jak pożyczka konwersyjna z 1924 r., konsolidacyjna z 1936 roku, narodowa i wszelkie inne, nie wyłączając 3-procentowej renty ziemskiej, którą dotąd

i tak można było regulować zaległości w podatkach.

Ponieważ pożyczka przy spłacie półtaku liczona będzie po cenie nominalnej, 100 za 100), więc spowoduje to zarówno zmniejszenie się zaległości podatkowych, które nie zawsze można byłoby wyegzekwować, jak również zwiększy popyt na papiery państwa, a co za tym idzie, podniesie ich kurs.

Między Bogiem i szatanem

BEZBOŻNICTWO SOWIECKIE W OBLICZU BANKRUKTWA. — ZBURZONO CERKWIE, ALE WIARA POZOSTAŁA. — KRASNOARMIEJCY NOSZĄ KRZYŻYKI. — LEKKI PRZEMYSŁ SOWIECKI ZATRUDNIONY WYROBEM... DEWOCJONALII. — ZMIANA TAKTYKI PROPAGANDY ANTYRELIGIJNEJ. — BEZBOŻNY POCIĄG „LATAJĄCY BEZBOŻNIK”. — CHARBIN PROTESTUJE.

(Korespondencja własna)

Moskwa, w marcu.

Nigdy może czołowi bezbożnicy sowiecy nie wygłaszali haseł tak **krańcowo sprzecznych**. Pamiętamy doskonale, jak to na falach eteru przewodniczący Związku bezbożników sowieckich, zwołując kongres bezbożników do Moskwy, zapowiedział, że **organizacja bezbożnicza nie spocznie dopóki stoi choć jedna świątynia**. Muszą one paść w morzu płomieni, a wszelkie przesady religijne muszą zostać wyrwane z korzeniami.

Tak wołał tow. **Jarosławski-Gubelman**. Zgoła co innego oświadczył inny przywódca bezbożnictwa sowieckiego, **Łukaczewski**, który w niecały miesiąc po owym światowym kongresie bezbożniczym zagał zgromadzenie moskiewskiego związku w sprawie przygotowania antywielkanocnej propagandy. Oświadczył on zupełnie zdecydowanie, że walka z cerkwią, w żadnym razie **nie może być prowadzona w formie brutalnych gwałtów**, że bolszewizm musi zwyciężyć religię **wyższością swej idei**. W tym celu należy propagować „etykę komunistyczną”, która w nowoczesnym człowieku winna wykorzenić religijne uczucia. I co ciekawsze, oświadczenie to przyjęto **oklaskami**.

Dlaczego? Wytłumaczenie tego zjawiska jest chyba możliwe na tle danych statystycznych, jakie na tymże zebraniu moskiewskim podał tow. **Markowski**, który przedstawił wyniki dotychczasowej propagandy antyreligijnej w Sowietach. **„19.000 świątyń, meczetów, synagog odebraliśmy popom i wszelakim „świąszczeniokom” — wołał**. Najwspanialsze nieraz świątynie zamieniliśmy na muzea bezbożnicze, lub zburzyliśmy. A jednak **religia trwa**. W Sowietach jest jeszcze 68.000 „sług bożych”. Przy najmniej 10 proc. ludności, t. j. dobre 17 milionów przyznaje się otwarcie do religii. A tych, co się nie przyznają jest dwa, trzy razy więcej. Co najgorsze, młodzież nasza, nawet ta z komsomołu bynajmniej nie odwróciła się od religii. Najpilniejszym więc zadaniem staje się wyrwać ją z pod wpływu ludzi wierzących.

Jak widzimy bilans bezbożników według ich własnej oceny **nie jest pocieszający**.

Pamiętamy wszyscy, jak wraz z hasłami ekonomicznej piatiletki, z programem socjalistycznego budownictwa rzucono narodom sowieckiej unii **hasło zupełnej likwidacji przesądów religijnych**.

Wzięto się do niego bardzo gorliwie. Rozszalał się straszliwy terror. Poszły w ruch dynamit i oskardy, — w dzikim pośpiechu zabrano się do zrównania z ziemią, co wspanialszych i bardziej czczonych świątyń. Poza tym rozpętano najbardziej dziką, jak tylko można sobie wyobrazić **propagandę antyreligijną**, ośmieszającą i znieważającą religię i jej obrzędy, wiarę i wierzących.

Doświadczenie jednak pokazało, że nie daje to oczekiwanych rezultatów, że prześladowana religia znajduje nieustraszonych wyznawców i że co gorsza to „opium dla ludu” — jak złośliwie nazwał religię Marks — **zaczyna przysączać się do dusz młodzieży tej z komsomołu i czerwonej armii nawet**. Istną rewelacją było dla sowieckiej opinii stwierdzenie, że dobre 40 proc. krasnoarmiejców nosi na piersiach **krzyżyki i medaliki**. Noszą je zresztą wszyscy. „Prawda” podała ostatnio wypadek, że kiedy do szkoły w Kleszewie zjawiała się komisja, żona kierownika szkoły uprzedziła go telefonicznie, by kazał zdjąć dzieciom medaliki.

Zbyt na te dewocjonalia jest tak wielki, że komisarz lekkiego przemysłu metalowego uznał za stosowne fakt ten „napiętnować” i zagroził zastosowaniem w najbliższej przyszłości surowych środków, aby nie odciganono rąk robotnych do produkcji „przedmiotów zabobonu”.

Okazuje się więc, że dziedzina, w której osiągnięto standart produkcji powyżej wszelkich planów i zamierzeń, służy właśnie **celom świętego kultu**. Co za ironia dla kraju programowego „socjalistycznego budownictwa” i bezbożnictwa!

Tego rodzaju fakty z frontu walki z religią **przebiegają się ustawicznie**. Oto „Wschod-

nie-syberyjska Prawda” pisze, że robotnicy zerwali już z pięciodniowym tygodniem pracy i **po staremu świętują niedzielę**. W Irkucku należą do cerkiewnych organizacji 180 komsomołców, w tej liczbie nie brak i studentów.

nego rozprawienia się z Bogiem i religią, postanowiono przystosować się trochę do **psychologii społeczeństwa**.

Unikanie zbyt jaskrawych wystąpień, pozostawienie nawet pewnej swobody co zresztą opiera się dziś o gwarancję konstytu-

Wielkim nakładem środków i energii prowadzi się w Sowietach propagandę bezbożnictwa. Oto reprodukcja rysunku, jednego z wielu rozpowszechnianych przez bezbożników sowieckich, obrażającego uczucia religijne ludzi wierzących

W tych warunkach stało się koniecznością porzucenie starej taktyki akcji antyreligijnej.

Nie rezygnując bynajmniej z ostatecz-

tucyjną, — oto nowe wytyczne. Na przynętę opinii rzucono też hasło **likwidacji pięciu większych muzeów antyreligijnych**, mieszczących się w danych cerkwiach.

Z przemówienia p. wiceministra WR. i OP. W obronie większości uczącej się młodzieży akademickiej władze rozwiązały partyjne organizacje akademickie

W numerze wczorajszym streściliśmy krótko przemówienie p. wiceministra WR i OP prof. **Józefa Ujejskiego**, wygłoszone przed mikrofonem Polskiego Radia. Streszczenie to wymaga uzupełnienia. Mówca przypomniał na wstępie swe przemówienie w obronie ustroju akademickiego, wygłoszone przed czterema laty do młodzieży i ze smutkiem stwierdził, że dziś już nie czułby w sumieniu swym prawa tak przemawiać.

„Jakże to bowiem przedstawia się — kontynuuje mówca — obecnie **stan moralny i poczucie prawa** w rzeczach politycznych akademickich? Oto tak, że wtargnął do nich i **usiłuje zapanować nad ich życiem żywioł wyraźnie przestępczy**, dla którego, mówiąc słowami Kochanowskiego: „ani prawa waży, ani sprawiedliwość ma miejsce”. Żywioł ten jest na szczęście **nie liczny**. Ale działa on **wszelkimi środkami terrorku fizycznego i moralnego** od nikczemnej, oszczerczej, anonimowej ulotki, aż do petardy o dużej sile wybuchowej przed drzwiami profesora, który według sumienia, prawa i przysięgi swojej wydał dyscyplinarny wyrok.

W tych warunkach nie może być oczywiście mowy o normalnej pracy szkół akademickich”.

„Słowem — nie ma co owijać w bawełnę: **szkoły akademickie zachwiane zostały w tym roku w swojej elementarnej racji bytu**. Wielkie sumy łożone na ich utrzy-

manie mijają się ze swoim celem. Młodzież ciężko zapracowane przez siebie lub przez rodziców pieniądze na życie w miastach uniwersyteckich w znacznej części **marnuje**, nie mówiąc już o **marnowaniu czasu**. A państwo nie może jej, ani nie może sobie na luksus taki pozwalać pod grozą skutków idących bardzo daleko, zahaczających o **samą podstawę istnienia**. Nie może przecież istnieć nowoczesne państwo bez dobrze funkcjonujących warsztatów naukowych i bez dobrze wykwalifikowanych młodych sił pracowniczych”.

„Polska przy tym czasie, pieniądze i inteligencji na marnowanie mniej ma niż inne państwa, a historyczne i geograficzne warunki bytowania ma stokroć cięższe. Są to truizmy w naszym życiu i wstyd je po prostu powtarzać”.

W dalszym ciągu swego przemówienia przytoczył p. wicemin. Ujejski szereg cyfr, dowodzących jak niewielką jest stosunkowo ilość młodzieży należąca do rozwiązanych obecnie organizacji akademickich.

„Młodzież akademicka w **olbrzymiej większości**, choć ma przeważnie określone poglądy i sympatie polityczne, trzyma się zdala od wszelkich partyjnych poczynań i **odpowiedzialności za ich manifestacje** zakłócające porządek prawny i atmosferę nauki bynajmniej nie ponosi. Do tej większości należą niewątpliwie z nielicznymi wyjątkami **wszyscy ci, którzy naprawdę uczą się i pracują** w ciężkich warunkach mate-

Oczywista bowiem rzecz, że takie muzeum stanowiło zbyt jaskrawy kontrast z dawnym przeznaczeniem gmachu. Nie znaczy to jednak, by zaniechano planu likwidacji wszystkich świątyń. Przeciwnie. Trzeba to wyraźnie podać do opinii całego świata, obok tego **łagodniejszego kursu** rozwija się w dalszym ciągu akcja **burzenia świątyń**.

Oto w Nowogrodzie bezbożnicy wysadzili starą **katedrę prawosławną i kościół katolicki**. W Wołczańsku koło Charkowa dwa miesiące temu padła w gruzach **ostatnia świątynia tego miasta**. W Żytomierzu zachowała się dotąd tylko jedna cerkiew. W Rostowie zlikwidowano ostatnio **pięć świątyń**. W Odesie padła pod dynamitem **cerkiew św. Piotra i Pawła**, sobór i kilka innych świątyń. W Jarosławiu starożytną cerkiew św. Bazylego Wielkiego oraz kaplicę św. Tychona na Arbacie „przystosowano” na **ustępy publiczne**. W Ugliczu stare świątynie zostały zamienione na **cuchnące garbarnie**.

Z drugiej strony, mimo tych gwałtów nad poświęcanymi murami, do ludzi postanowiono zastosować **taktykę perswazji i „artystycznej” agitacji**.

Na Syberię bolszewicy specjalnie zwracają uwagę z tego powodu, że od strony Mandzurii **idą wieści o wielkich protestach przeciw bezbożnictwu** ze strony rosyjskiej emigracji.

Z jej inicjatywy odbył się w Charbinie wspaniały wiec religijny, który zgromadził 2000 ludzi. Przemawiali na nim przedstawiciele wszystkich wyznań, rabina i mully nie wyłączając. W imieniu katolików przemawiał archimandryta **Abrantowicz**, o. marianin wschodniego obrządku. Przez cały tydzień ulicami Charbinu ciągnęły manifestacje religijne. Są one świadectwem że akcja bezbożnictwa nie ogarnęła mas ludowych, że kult religijny mimo ogromnych prześladowań ze strony sowieckiej, trwa niezłomnie, krzepnie i potężnieje z każdym dniem.

Gruntowna znajomość spraw Pomorza jest obowiązkiem każdego Polaka!

Adres sekretariatu organizacji miejskiej Obozu Zjednoczenia Narodowego

Sekretariat Organizacji Miejskiej Obozu Zjednoczenia Narodowego komunikuje, że wszelką korespondencję z okręgów i od działów należy kierować pod następującym adresem:

Prezydium Organizacji Miejskiej Obozu Zjednoczenia Narodowego — Warszawa — ulica Matejki nr. 3 — II piętro.

Telefony prezydium Organizacji Miejskiej O. Z. N. są następujące: 9-04-30 i 9-03-22.

Sekretariat przyjmuje interesantów codziennie od godz. 10-tej do 15-tej i od 18-tej do 20-tej.

Przewodniczący Organizacji Miejskiej przyjmuje codziennie od godz. 14-tej do 15-tej. Sekretarz prezydium przyjmuje codziennie od godziny 12-tej do 14-tej. Inni członkowie prezydium przyjmują interesantów po uprzednim skomunikowaniu się za pośrednictwem sekretariatu.

rialnych, którym czas naprawdę jest drogi w dostojnym i przenośnym znaczeniu.

Słyszysz się czasem zarzuty pod ich adresem, że **górując tak bardzo liczbą**, nie umieją sobie sami zapewnić koniecznego do pracy spokoju, że pozwalają hulać wśród siebie **nielicznym bojówkom**, że nie zorganizują ochrony porządku, prawa, honoru akademickiego i samej wprost akademickiej swobody. Ale taka organizacja teżby zabierała ów drogi czas, pochłaniałaby gdzie indziej **zużytkowywane energie** a co najważniejsze, **działając w myśl zasady „gwałt niech się gwałtem odciska” powiększałaby tylko stan anarchii**”.

„Ma natomiast ta ogromna większość pełne **prawo żądania ochrony swej pracy od władz akademickich i od władz państwowych i od całego społeczeństwa dobrej woli**. Jest to jej elementarne prawo obywatelskie. Tymczasem stosunki panujące obecnie w szkołach wyższych ujawniają taki oto ponury prawny paradoks: każdy obywatel każdego państwa, choćby nawet walor jego osobisty i społeczny był minimalny, zawsze ma prawo żądać ochrony swej osoby, swego mienia i swojej pracy i na tę ochronę może liczyć. Wyjęty z pod tego prawa jest właśnie **jedynie tylko obywatel rzeczywospolitej akademickiej**, zarówno student, jak profesor na terytorium swej szkoły. Na to, żeby mógł to prawo odzyskać, musi wyjść na ulicę”.

„Dotychczas nie uderzał nikogo i nie raził ten paradoks, był on bowiem czysto teoretyczny. Komuż mogło przyjść przed niewielu jeszcze laty do głowy, że **przybytki nauki staną się terenem grasowania uzbrojonych osobników, którzy napastują bezbronych**. Tego przecież za pamięci naszej ojców i dziadów naszych nigdy i nigdzie nie bywało”.

„Teraz niestety bywa i to bywanie przechodzi w stan chroniczny”.

„Trzeba żeby tę sytuację w naszych szkołach akademickich uświadomiło sobie **całe polskie społeczeństwo**, i żeby sobie zadało pytanie, do czego to w końcu zmierza, na czyj młyn płynie ta woda. Nie wątpię, że każdy rozumny i uczciwy Polak uzna w głębi sumienia, iż **przeciwdziałanie takiemu stanowi rzeczy stanowcze i skuteczne stało się w wszelkich względów koniecznością państwową**”.

MARIAN SYDOW

Piękno Pomorza

(Dokończenie)

Jesteśmy w krainie „tysiąca jezior”. W samym powiecie kartuskim jest ich 173. Tu są słynne źródła Raduni, która bierze swój początek głównie z jezior: Stężyckiego, Wielkiego jeziora Raduńskiego, Kłodno, Brodno i Ostrzyce. Z najwyższego wzniesienia Pomorza, Wieżycy (331 m), mamy rozległy, pory-

Nie wszędzie są Bory takie właśnie. Przy Osiu i Tleniu, w dolinie Wdy (inaczej zwanej Czarnawodą) — pokazują oblicze uśmiechnięte. Wda niby potok górski pieni się na głazach porzuconych siłą lodowca na jej dnie, ścieśniona urwistymi brzegami, rwie ku nizinie z impetem iście młodzień- czym. Las liściasty na zboczach tworzy ma-

różne gatunki wodnego ptactwa. Rewiry łowieckie obfitują w dziki, zające, sarny, tak dalece, że dziczyzna staje się plagą wiosek, zagubionych w Borach.

Najciekawsza osobliwość Borów leży trochę na uboczu: cisy staropolskie nad Jeziorem Mukrz, w nadleśnictwie Wierzbias. Jest to jedyna w swoim rodzaju pozostałość

3) W krótkim zarysie staraliśmy się naszkicować, co jest najbardziej godne zwiedzenia w 5-u głównych regionach turystycznych Pomorza. Pragnąc się streścić, nie mogliśmy oczywiście uwzględnić wszystkich ciekawostek tej dzielnicy. A jest ich sporo także poza najwięcej uczęszczanymi szlakami; wspomnijmy tylko Chojnice z jeziorem Charzykowskim (sporty wodne!), Zabory i jeziro Wdzydzkie muzeum kaszubskie we Wdzydzach; biskupie miasteczko Pelplin z przepiękną katedrą, największą świątynią gotycką w Polsce; park w nadleśnictwie Wirty pod Starogardem, niezwykle ciekawy zespół rzadkich drzew; Odry w powiecie

Gaj Świętopelka w Kartuzach.

wający widok na wieniec jezior, wzgórz i lasów, który otacza Kartuzy. Ziemia faluje tu jak morze, nagle zastygłe w ruchu. Aż po horyzont nic jak zielone wzgórza; gdzie nigdzie błyska w słońcu zwierciadło wodne; Radunia krętym biegiem toruje sobie drogę wśród lasów. Niezapomniane, niemal bezbrzeżne perspektywy...

Kartuzy same zaciekały turystę kościołem poklasztornym i eremem — jedyną pozostałością po klasztorze kartuzów-pustelników. Idylliczne położenie miasta, zbiory kaszubskie gromadzone na miejscu, hotele dobrze dostosowane do ruchu turystycznego, czynią z Kartuz idealny punkt wypadowy i postojowy. Pobliskie Borkowo, mające najlepsze warunki śniegowe na Pomorzu, zimową porą przyciąga rzesze lubowników sportu narciarskiego.

Pozostaje nam do zwiedzenia ostatni z wielkich terenów turystycznych Pomorza — Bory Tucholskie. Najlepszy tu dojazd od stacji magistrali Bydgoszcz—Gdynia, Laskowic, ku Osiu i Tleniu. Po drodze warto odwiedzić wielkie elektrownie wodne w Gródku i Żurze. Żur jest ciekawym przykładem, że technika nieraz, niszcząc pierwotne piękno krajobrazu, dodaje mu nowych, nieznanych akcentów. Sztuczne jezioro o długości 12 km, udestępienie dla turystyki wodnej, jest dziś jedną z atrakcyjnych okolic.

Bory Tucholskie uchodzą za połącz Pomorza najbardziej monotonna, niemal pozbawiona walorów turystycznych. Całkiem niesłusznie. Oczywiście zależy wrażenie, choćby przelotne, od obranej trasy. Bywa tak, że dziesiątkami kilometrów nie widzi się nic poza „dragowiną”, jak tu się nazywa bory sosnowe sadzone pod rząd. Czasem przyrywa tę monotonię widok jeziora zagubionego wśród piasków. W niesamowicie ciszy tego odludzia rozlega się czasem pukanie samotnego dzięcioła lub głuchy krzyk puszczyka.

Układ stratosfery

Pod koniec XIX wieku meteorologia nie interesowała się prawie zupełnie stratosferą. Badania przeprowadzone od tego czasu umożliwiły jednak dość dokładne jej poznanie. Według uczonego niemieckiego R. Pendorfa, najniższa warstwa atmosfery, t. zw. troposfera, posiada na równiku wysokość 18 km, na biegunie natomiast tylko 9 km. W troposferze rozgrywają się wszystkie widoczne przebiegi pogody. Nad tą warstwą leży stratosfera dochodząca do 120 km. W troposferze jest identyczny, jak i na ziemi, stosunek azotu do tlenu. Poza tym w stratosferze na wysokości 20—30 kilometrów znajduje się warstwa azotu, na wysokości około 100 km mamy jonosferę, składającą się na przemian z warstw, będących dobrymi i złymi przewodnikami elektryczności. W jonosferze rozdzielają się gazy według równowagi przenikania, przy czym najlżejszym gazem jest hel.

Zatopiony „skarb” podczas wielkiej wojny

Wśród rolników zamieszkałych w okolicach jeziora Wistite krążyły pogłoski, że w jeziorze zatopiono podczas wojny olbrzymi skarb, należący do armii rosyjskiej. Przeprowadzane od dłuższego czasu poszukiwania zostały uwieńczone skutkiem, przy czym jednak nie znaleziono spodziewanego skarbu, a tylko żelazną skrzynię, wypełnioną bezwartościowymi papierami rosyjskimi.

Elektrownia w Gródku.

po dawnej puszczy pomorskiej, najpiękniejsze skupienie cisów w całej Europie. Dziwne zbiorowisko starodrzewu cisowego, szczególnie w świetle księżyca, w ciche noce letnie wywiera potężne wrażenie pradawnego uroczyska. W takich to „świętych gajach” odpawali praojcowie nasi tajemnicze obrzędy...

chojnickim, z przedhistorycznymi kęgamiami kamiennymi; dolinę Drwęcy z Gólibiem, Kurzętnikiem i Nowym miastem — mały Ren pomorski. Tych kilka danych niech będzie dowodem, że Pomorze i poza wybrzeżem morskim posiada dość pełną, by stanąć w pierwszym szeregu uprzywilejowanych pod względem turystycznym dzielnic Polski.

Niezaprzeczone dowody kultury polskiej na Śląsku

Stwierdza to nawet niemiecki prehistoryk

Polska nie miała w początkach swego istnienia wspólnych granic z Niemcami. Po między Polską a Niemcami istniały księstwa innych plemion słowiańskich, jak Milżan, Wilków, Obotrysów i Łużyczan. Plemiona te zostały przez Niemców wytępione i zgermanizowane i na tym cmentarzystku słowiańskim powstało dzisiejsze państwo prusko-niemieckie, które ponadto zagarnęło

cały Środkni i Dolny oraz znaczną część Górnego Śląska.

Z pośród wielu świadectw polskości tych ziem i bezprzykładnej ich germanizacji może posłużyć ostatnio wydana we Wrocławiu książka młodego prehistoryka śląskiego dr. Henryka Kurtza, poświęcona wykopaliskom słowiańskim p. t. „Slavische Bodenfunde in Schlesien” (Wykopaliska słowiańskie na

Śląsku).

Książka traktuje o znaleziskach polskich okresu wczesno-historycznego, bo ludem słowiańskim, mieszkającym w zaraniu dziejów na Śląsku, byli — jak wiadomo — Polacy. Słusznie też niemiecki prehistoryk Oskar Mertins nazwał swego czasu w swej prehistorii Śląska ten ostatni okres pradziejów wprost okresem polskim, ale to było w roku 1906, dziś bowiem, w okresie t. zw. odprężenia polsko-niemieckiego prehistorycy niemieccy chętnie ten niemiły dla nich fakt dyplomatycznie przemilczają, operując nazwą kultury słowiańskiej, albo też — co już zgola niepoważnym — próbują przekonywać czytelników, że na Śląsku mieszkali w zaraniu dziejów nie Polacy, lecz jacyś bliżej nieokreśleni Lechici. Wobec tak częstego przeceniania wpływu kultury niemieckiej nad słowiańską, warto podkreślić opinię autora, że zachodniemiecka ceramika nie zdobyła wpływu na ceramikę słowiańską, nawet na terenie pogranicznym nad Łabą brak form typowo niemieckich.

Dość miejsca poświęcił autor ubiorowi i ozdobom ludności polsk. Śląska wczesnohistorycznego. Z kilku miejscowości dochowały się szcztaki materii lnianej, w Opolu znaleziono trzewiki skórzane, częściowo wyszywane. Ważną częścią był pas skórzany, zapinany guzem drewnianym czy kościanym lub sprzączką metalową. Na pasku zawieszono nóż i krzesiwo. Ulubioną ozdobą kobiet polskich stanowiły kabłączki skroniowe, znane w 140 egzemplarzach na Śląsku, w tej liczbie 4 okazy z cienkiej blachy pochodzenia pomorskiego. Inne ozdoby kobiece, jak srebrne naszyjniki, kolczyki, paciorki, wisiorki itd. w grobach rzadkie, lecz obficie znane ze skarbow ówczesnych, świadczące o dużej zamożności i o wysokim stanie zlotnictwa polskiego, autor zbywa zaledwie kilku zdaniem, poświęcając tylko pierścionkom nieco więcej uwagi. Bardzo ważne są wnioski autora, odnoszące się do osadnictwa i gospodarki okresu wczesnohistorycznego. Okazuje się, że nie polowanie i rybołówstwo, tworzyły podstawę gospodarki żywotności Słowian, ale rolnictwo. O rozwoju i znaczeniu ogrodnictwa świadczą znaleziska ziarn grochu i fasoli, nasion ogórków oraz pestek drzew owocowych, np. różnych gatunków jabłek, gruszek, śliwek, wiśni a nawet brzoskwini, jakie odkryto w Opolu.

Wymowa faktów, stwierdzających polskosc Śląska i istniejącej tam od prawików kultury słowiańskiej, jest tak wielka, że nawet uczone niemiecki oprzeć się jej nie może. Specjalnego posmaku nabiera również fakt, że dr. Kurtz w okresie ogromnego popytu na prehistoryków w Niemczech, nie może otrzymać stanowiska w swojej specjalności.

Prof. dr. I. Kostrzewski

Ze sportu

Przed meczem bokserskim Poznań — Pomorze

W związku z zawodami o mistrzostwo Polski IV-jej grupy w boksie pomiędzy reprezentacyjnymi drużynami Poznania i Pomorza, które odbędą się w Grudziądzu, w niedzielę dnia 11-go kwietnia 1937 r. o godz. 19. w Teatrze Miejskim, ustalono następujący skład reprezentacji Pomorza: W. musza Gwardzik (WKS Flota) — rez. Synamon (KS. Gedania), w. koguc. Rinke (Polonia Bydg.) — rez. Borowicz (K. P. W.), w. piórk. Krzemiński (WKS. Gryf) — rez. — w. lekka Kowalski (ZS. G-dz) — rez. Dorsch

(Astoria), w. półsr. Grzechowiak (WKS. Grudziądz) — rez. Wasiak (WKS. Flota), w. średn. Urbaniak (Astoria) — rez. Błaszak (WKS. Flota), w. półc. Karolak (WKS. Flota), — rez. Wezner (WKS. Gryf), w. ciężk. Węgrowski (WKS. Flota) — rez. Choma (ZS. Gdynia).

Kierownikiem drużyny jest kapitan związkowy Pom. Okręg. Związku Bokserkiego por. pilot Tadeusz Stefanicki. Sekundantem drużyny jest p. Matuszewski W. K. S. Flota.

Wioślarze Oxfordu i Cambridge na Sekwanie

Jak już donosiliśmy, ekipy wioślarskie Oxfordu i Cambridge poraz pierwszy w historii udały się na kontynent, i stoczyły w Paryżu na Sekwanie walkę z drużynami francuskimi

PRZYGODA W WENECEJI

RUDOLPH AXEL

ADAPT. EUGENIUSZA BAŁUCKIEGO

WSPÓŁCZESNA POWIEŚĆ KRYMINALNA

Tak, komisarz Antocki prawie w każdym suchym meldunku policyjnym weszyl „nadzwyczajny wypadek”. To samo było ze sprawą Oesterberga. Wszystko przemawiało za tym, że lekarz szwedzki popełnił samobójstwo. Znalezione przy nim list świadczyl o tym dobitnie, podczas śledztwa nie natrafiono na najmniejszą wskazówkę, która by pozwoliła na przypuszczenie, że jakaś zbrodnicza ręka wypchnęła Oesterberga z pociągu a jednak poczciwy komisarz dał się unieść wyobraźni, zupełnie nieodpowiedniej dla poważnego oficera policji śledczej i godzinami rozważał różne fantastyczne możliwości.

Aspirant Kulęda przeszedł przez twardą szkołę policyjną, przyzwyczail się do trzeźwego logicznego rozumowania, każdy wypadek rozpatrywał na podstawie dowodów i określał je jako zbrodnię, gdy miał jasne niezbitne poszlaki. Dlatego też przy „wybrykach” przełożonego często kręcił ukradkiem głową. Całe szczęście, że Antocki należał do ludzi dobroduszych i w stosunku do siebie bardzo sprawiedliwych, ponieważ wyśmiewał wielokrotnie swoją nie pohamowaną wyobraźnię. Na takiego człowieka nie można się było gniewać.

— Mam wrażenie, że ze sprawą Nivellera nie będziemy mieli nic wspólnego — powiedział komisarz Antocki nakładając czapkę. — Ale jeśli chodzi o samo podłoże i treść, to pan się myli, kochany Kulęda. Gdyby Niveller pojechał tylko na poszukiwanie żony, to policja nie ogłaszałaby, że zginął bez wieści. Raczej należałoby przypuszczać, że odebrał sobie życie po zniknięciu żony... No, już czas! Do widzenia, Kulęda, dobranoc!...

Aspirantowi nieco się twarz wydłużyła, gdy patrzył za odchodzącym przełożonym. Jeśli komisarz Antocki z dobroduszej życzliwości wpadł nagle w spokojnie rzeczowy ton, to nie ulegało najmniejszej wątpliwości, że „sprawa Nivellera” w ciągu szeregu dni będzie zaprzętała jego umysł.

Kulęda przewidywał z góry, że jego ambicja służbowa ucierpi nie raz, gdy komisarz będzie bujał w obłokach, zajmując się rozważaniem najbardziej nieprawdopodobnych teorii, zamiast punktualnego odrabiania szarych spraw codziennych.

W Wenecji

— No, doktorze, już jesteśmy na miejscu! — zawołał signor Grioni i wyskoczył z gondoli z lekkością, o którą go trudno było posadzać, patrząc na małą tro-

chę zgarbioną postać. Wyciągnął rękę, by pomóc towarzyszkowi przy wysiadaniu.

Wysoki, bardzo blade doktor Cassier obrzucił zdziwionym spojrzeniem rzeźbiony kamienny portal, ozdobiony herbami i przyklejony do szczerniałego muru, wznoszącego się prostopadle z wody wąskiego kanału. Znał dobrze Wenecję, by stwierdzić na pierwszy rzut oka, że dom signora Grioni należał do najstarszych i najpiękniejszych osobliwości, jakimi są pałace miasta na lagunach.

Uśmiechał się z pewnym zakłopotaniem, wstępując po kamiennych schodkach.

— W Paryżu pan mi opowiadał o skromnej pracowni. Nie słyszałem ani słowa o pałacu Grioni — mówił do gospodarza.

Mały nieco garbaty jegomość skrzywił się prawie boleśnie...

— W Wenecji nie ma pałacu Grioni. Ten dom wynajęłem dopiero przed rokiem od rodziny Lovosini, mieszkającej od dawna w Ameryce. Oczywiście, nie można go porównywać z pałacami Grimani, Dario, Foscari, Spinelli oraz innymi osobliwościami naszego miasta, słynnymi na cały świat, ale dom jest dobry, zbudowany w szesnastym wieku, ma piękne antyczne meble i jeszcze piękniejsze stare obrazy... Zresztą sam pan zobaczy, panie doktorze.

Największa gitara świata

Została ona sporządzona w St. Louis (U. S. A.)

Zdumienie doktora Cassiera rosło w miarę tego, jak oprowadzany przez gospodarza, oglądał wnętrze budynku.

Od ścian zbudowanych z olbrzymich bloków kamienia ciosanego, wiało dawną przeszłością. Boazerie z drzewa, pociemniałego ze starości, rzeźbione kolumny, schody, wzorzyste posadzki i sufity — wszystko to były nieocenione skarby staroweneckiej architektury i zdobnictwa. Przez wąskie okienka wiążących galerij widać było tu i ówdzie czarną wodę w kanałach i ponure uroczyste fasady starych budynków.

Jak w większości pałaców weneckich zaledwie kilka pokoi na górnym piętrze było urządzonych nowoczesnie.

Obzerne sale i komnaty powtarzały głośno i dźwięcznie każdy krok obu mężczyzn. Umeblowane były skąpo, ale każda rzeźbiona szafa, każde krzesło lub skrzynia, ozdobiona żelaznymi okuciami, stanowiły arcydzieło sztuki stosowanej o wysokiej wartości muzealnej.

Uderzała wielka ilość wzorzystych drzwi, ujętych w marmurawe, bogato upiękzone ramy, ciemnych przejść tworzących labirynt, schodów kamiennych przeróżnych długości i form, oraz kręcone schodki żelazne.

Oczy mężczyzn przyzwyczaili się stopniowo do mroku, panującego w pałacu, więc obaj przystanęli na kilka chwil, gdy weszli do wielkiej sali, jakby przez połowionej szeroką smugą słońca, wlewającą się przez górne okno. Spozrzegli następnie, że ciężka zasłona była rozsunięta, a pas wesołego światła padał na jasnowłosą dziewczynę, pochyloną nad małymi składanymi sztalugami.

— Młode życie zakwitło w ponurych ruinach — zażartował doktor Cassier, zbliżając się do przestraszonej malarki, która się zerwała z krzesła. — Obraz jest naprawdę wart pędzla mistrza.

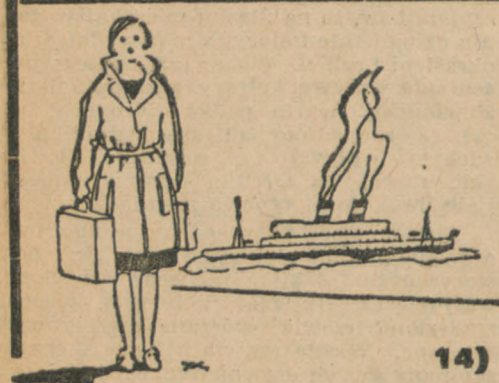
Dziewczyna, piękny okaz rasy słowiańskiej, roześmiała się niewymuszenie.

— Ach, niech signor powie raczej, że ukrywanie takich cudów — zawołała w podnieceniu, wskazując na pociemniały od starości obraz, wiszący na ścianie — chowanie tych dzieł największych geniuszów jest zbrodnią, wołającą o pomstę do nieba! Przecież to malował sam Tintoretto! I to wisi teraz w tej jaskini zbójckiej!

(Ciąg dalszy nastąpi).

PRZEKŁAD AUTORYZOWANY A. WALDENBERGOWEJ

HANKA SZUKA PRACY W AMERYCE

14)

Najgorszym dniem była dla mnie co druga sobota. Siostra dzienna miała wychodnię i musiałam ją już od pierwszej po południu zastępować, a przy tym zakres moich wieczorowych i nocnych zajęć o jotę się nie zmniejszył. Punktualnie od 7-mej wieczór siedziałam na moim krześle w korytarzu z książką, lub z robotką. Przemęczenie podczas takiej, jednej nocy z soboty na niedzielę zaważyło złowrogo na szali mego życia. Ciężko chorą staruszką kilkakrotnie wzywała mnie do siebie. Była bardzo niepokojna; namawiała ją gorąco, żeby się przespala. Przyrzekłam jej, że nie odejdę od jej łóżka. Dotrzymałam słowa, lecz... zasnąłam w fotelu. Dziesięć minut po siódmej weszła dzienna siostra dla objęcia dyżuru, zastała mnie śpiącą w fotelu, a na łóżku staruszka leżała martwa. Tego dnia już nie zdążyłam się wyspać, bo przełożona wezwała mnie do siebie i zwołała mnie z posady. Jako motyw, orzekła surowo, że nie dorosłam do podobnie odpowiedzialnego stanowiska. Wsunęła mi na pożegnanie czek z odtrąceniem zapłaty za dwa dni,

a gdy w godzinę później nawpół przytomna z niewyspania, bez zajęcia, bez

..bez zajęcia, bez dachu nad głową, stałam na szosie...

dachu nad głową, stałam z moim kuferkiem w ręce na szosie, nie pozostało mi nic innego, jak udać się do klubu dla dziewcząt, gdzie byłam zmuszona korzystać z dobroczynności publicznej miasta Chicago.

VII.

WYSYŁAMY TOWARY POCZTĄ!

W domu towarowym zapoznałam się z „racjonalizacją” siły roboczej personelu, w biurze fabrycznym zrozumia-

łam, co to jest „standaryzacja” pracy, ale dopiero w firmie Gond and Co oceniałam do perfekcji doprowadzony system, jak należy rozdzielić pracę.

I teraz zaangażowano mnie bez świadectw i listów polecających. W Ameryce nie przykładają wielkiej wagi do papierów, raczej przypatrują się petentowi, zwłaszcza, jeżeli trzeba niezwłocznie przystąpić do pracy. Jednakże tutaj najpierw skierowano mnie do szkoły przygotowawczej.

Czegóż miałam się tam nauczyć? Kunsztu pakowania przeróżnych przedmiotów w cienką bibułkę angielską. To wcale nie jest takie łatwe, jak sobie wyobrażamy.

Gdy ukończyłam tę szkołę, udałam się do wskazanego mi oddziału: „Broszki, łańcuszki i kolczyki”. Właśnie zegar wydzwonił ósmą. Moje koleżanki (było nas razem 200 młodych dziewcząt, pracujących na tem piętrze) tłoczyły się już koło kierownika, by zdobyć podłużny arkusz różowego papieru: spis przedmiotów, które należy rozesać pocztą. Ja również otrzymałam taki arkusz i zaczęłam go odczytywać.

Dom towarowy w Ottawie żąda tylu i tylu broszek, łańcuszków i kolczyków, sklep detaliczny w Oakland reflektuje tylko na broszki i przeróżne łańcuszki, a jakiś farmer w Minnosocie staluje dla swoich pracowników wielką ilość kolczyków... t. d., i t. d. Długa, nieskończone-

nie długa litania. O jakie to chodzi przedmioty, rozumiałam dopiero później, gdy wynalazłam żądany towar, bo na

...Ja również otrzymałam taki arkusz..

tych różowych listach wymienione były tylko numery, wyłącznie numery!

Proszę sobie wyobrazić rząd dość wąskich, bardzo długich korytarzy, rozchodzących się na wszystkie strony dużego środkowego pokoju. Zazwyczaj tak budowane są tylko więzienia, połączone maleńkimi korytarzami, przejściami i szerokimi drzwiami. Na wszystkich piętrach zastosowany był taki sam system korytarzowy. Istny labirynt. Skarby, które należało rozesać, a czynność tę wykonywałyśmy od 8-mej rano do 5-tej po południu, leżały w tysiącach szuflad i w olbrzymich kartonach. Nigdzie ani jednego napisu.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Pomorze buduje wielkie dzieło Zjednoczenia Narodowego

Okręg gdyński OZN został utworzony — Na czele zarządu stanął notariusz Ewert-Krzemieniewski

W poniedziałek przy wypełnionej do ostatniego miejsca sali KPW w Gdyni odbyło się zebranie Organizacyjnego Okręgu Miejskiego Obozu Zjednoczenia Narodowego. Zebranie zwołał tymczasowy pełnomocnik na Pomorzu poseł Marchlewski, jako czołowy referent zaś przybył z Warszawy prezes Organizacji Miejskiej OZN, prezydent Stefan Starzyński.

Zebranie zagał poseł Marchlewski, wygłaszając po powitaniu obecnych dłuższe przemówienie, w którym scharakteryzował stosunek społeczeństwa pomorskiego i gdyńskiego do deklaracji pułk. Adama Koca. Kładąc główny nacisk na odczuwaną tak silnie na Pomorzu i w Gdyni konieczność konsolidacji społeczeństwa, mówca wskazał na poszczególne tezy programowe deklaracji, które szczególnie życzliwe echo wywołały na Pomorzu. Należy do nich przede wszystkim podkreślenie roli Kościoła katolickiego, dalej hasło spolszczenia naszego mieszczaństwa, walka z komunizmem oraz wyeliminowanie szeregów organizacji elementu żydowskiego. Ten ostatni moment posiada wielką doniosłość zwłaszcza w Gdyni, gdzie napływ żywiołu obcoziemskiego już dziś uszczuplił znacznie polski narodowy stan posiadania.

Na zakończenie swego przemówienia poseł Marchlewski podniósł konieczność dalszego zbliżenia Gdyni z zapleczem pomorskim oraz zacieśnienia więzów z ludnością kaszubską, która w okresie długiej niewoli tak wytrwale stała na straży polskości wybrzeża morską — po czym zaprosił do prezydium zebrania: prezydenta Starzyńskiego, not. Krzemieniewskiego, prez. Cz. Nowackiego, dr. Smoleń, prez. Rummla, p. Szaniawską, adw. Burdeckiego, dyr. Cienciałę, Pohnekego, Kamrowskiego i Wyborowicza.

W dalszym ciągu referat programowy wygłosił prezydent Starzyński. Mówca podniósł na wstępie, że akcja Obozu Zjednoczenia Narodowego, patronuje Marszałek Śmigły Rydz, którego wielki autorytet uznawany jest przez wszystkie warstwy narodu. Określając następnie tendencje społeczne Obozu, mówca oświadczył, że kierownicy akcji wyciągają dłoń do wszystkich, nieposzlakowanych, na sumieniu i honorze Polaków, aby wspólnie stanęli do twórczej pracy, której chwila dziejowa od nas wymaga.

Sięgając wstecz do dziejów dawnej Polski, mówca wskazuje na te momenty, kiedy cały naród jednoczył się w pospolitym ruszeniu aby zwycięsko odeprzeć wspólne niebezpieczeństwo. Ale zapał mijał i owoce wspaniałych zwycięstw pozostawały niewyżyskane. Bywało też i tak, że poryw do zjednoczenia narodu przychodził zbyt późno i to właśnie stało się źródłem największej naszej klęski historycznej. Dziś nie wolno nam tego błędu powtórzyć.

Żądanie do trwałego zjednoczenia narodu było marzeniem całego życia Wielkiego naszego Wodza, Marszałka Piłsudskiego. Nie dane Mu było niestety marzenie to urzeczywistnić. Ale po Jego śmierci nastąpił w sumieniu zbiorowym potężny wstrząs, który uprzytomnił nam tę wielką odpowiedzialność, jaką ponosimy wobec przyszłych pokoleń, i zbudził świadomość konieczności konsolidacji narodowej. Jedynie bowiem zwar te, skonsolidowane społeczeństwo zdolne jest dotrzymać kroku społeczeństwom Zachodu Europy i w myśl wskazań Marsz. Śmigłego Rydza podciągnąć Polskę wzwyż, dźwigając ją z wieloletniego zaniedbania.

W dalszym ciągu prezydent Starzyński dał krótką lecz wnikliwą analizę deklaracji pułk. Koca, wskazując, że tworzy ona tak szerokopłatformę porozumienia że zejść się na niej mogą nawet najbardziej, od siebie odległe grupy społeczne. Mówca uwypuklił wybitną rolę miast polskich w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym państwa, wskazując na szczególnie ważne zadania, jakie tu Obóz Zjedn. Narodowego czeka. „Pracę musimy prowadzić jawnie — mówił prez. Starzyński — bacząc na to, aby w organizacji nie znalazł się nikt, kto na pracy społecznej chce zrobić karierę (huczne oklaski). Finanse sami musimy sobie stworzyć, gdyż z żadnych subsydiów państwowych korzystać nie będziemy”.

Kończąc prez. Starzyński dał wyraz przekonaniu, że wielki zbiornik energii, jakim jest Gdynia, daje gwarancję że praca konsolidacyjna na tym terenie świącić będzie całej Polsce chlubnym przykładem.

Po referacie przedstawiciele poszczególnych grup społecznych składali w ich imieniu oświadczenia, deklarujące gotowość współpracy z OZN. Deklaracje takie złożyli: dr. Smoleń w imieniu sfer gospodarczych, prezes Kollat w imieniu organizacji i instytucyj, zrzeszonych w Radzie Interesantów Portu, mjr. Ruszczyk w im. Federacji PZOO, admirałowa Unrużyna w im. organizacji kołbiących, Wojtasik w im. rzemiosła i Woźniak w imieniu robotników. Wreszcie odczytany został list prezesa Zw. Towarzystw Jęczkowiaka, stwierdzający jedynomyślność

kierowników 105 stowarzyszeń gdyńskich w kierunku współpracy z OZN.

Z kolei na propozycję posła Marchlewskiego zebrani uchwalili depeşe do Pana Prezydenta RP., Marszałka Śmigłego Rydza, Premiera Składkowskiego, J. E. Ks. Biskupa Okopiewskiego i pułk. Koca, po czym prezydent Starzyński ogłosił powołanie do życia okręgu miejskiego O. Z. N. w Gdyni, mianując jednocześnie następujący tymczasowy zarząd: not. Hilary Ewert Krzemieniewski — przewodniczący, adw. Burdecki, dyr. Cienciałę i prez. Podchoroodecki jego za-

stępcy, Cz. Nowacki — skarbnik, Nagler — sekretarz i członkowie — Jan Grubba, inż. Kączkowski, rybak Ant. Kąkol, inż. Krzyżanowski, admirałowa Unrużyna, rtm. Moszyński, inż. Tad. Zaleski i robotnik Woźniak.

Zebranie zakończyło przemówienie not. Krzemieniewskiego który w imieniu całego zarządu oświadczył, że przyjmując urząd, bierze zarazem na siebie całą odpowiedzialność, jednak bez zamiaru narzucania komukolwiek przewodnictwa a jedynie po to, aby uczciwie służyć dobru narodu i państwa.

Śp. Karol Szymanowski na Pomorzu

Od świetnej śpiewaczki, profesorki Konserwatorium Muzycznego w Gdyni, p. Julii Gorzechowskiej otrzymujemy następującą garść wspomnień o pobycie wielkiego kompozytora naszego w Bydgoszczy. — Red.

Bydgoszcz rok 1921-22, zaciszny domek z ogródkiem na Bielawkach. Tu w ciszy i spokoju mieszka i tworzy, genialny polski kompozytor Karol Szymanowski. Wokół mieszkańców białego domku tworzy się atmosfera miłości i uwielbienia.

Bydgoszcz w tym czasie, nawskroś przesiąknięta kulturą niemiecką, miała szczęście gościć u siebie pierwszego polskiego kompozytora w osobie ś. p. Karola Szymanowskiego. Ze smutkiem przyjęła też wiadomość o konieczności wyjazdu rodziny Szymanowskich z Bydgoszczy.

Bydgoskie Towarz. Muzyczne uroczystie żegnało bankietem w lokalu Klubu Polskiego rodzinę Szymanowskich w osobach czcigodnej pani Anny Szyma-

nowskiej, jej synów ś. p. Karola i ś. p. Feliksa, oraz córki, znakomitej śpiewaczki pani Stanisławy.

Jak dziś pamiętam świąteczny nastój Klubu Polskiego, w którego salonach zebrał się przedstawiciele wszystkich warstw społeczeństwa, każde przemówienie, tchnące serdecznością i pełne uznania dla genialności ś. p. Karola, zachwytu dla ś. p. Feliksa, znakomitego pianisty i siostry Stanisławy, jedynej wspaniałej odtwórczyni pieśni swego wielkiego brata.

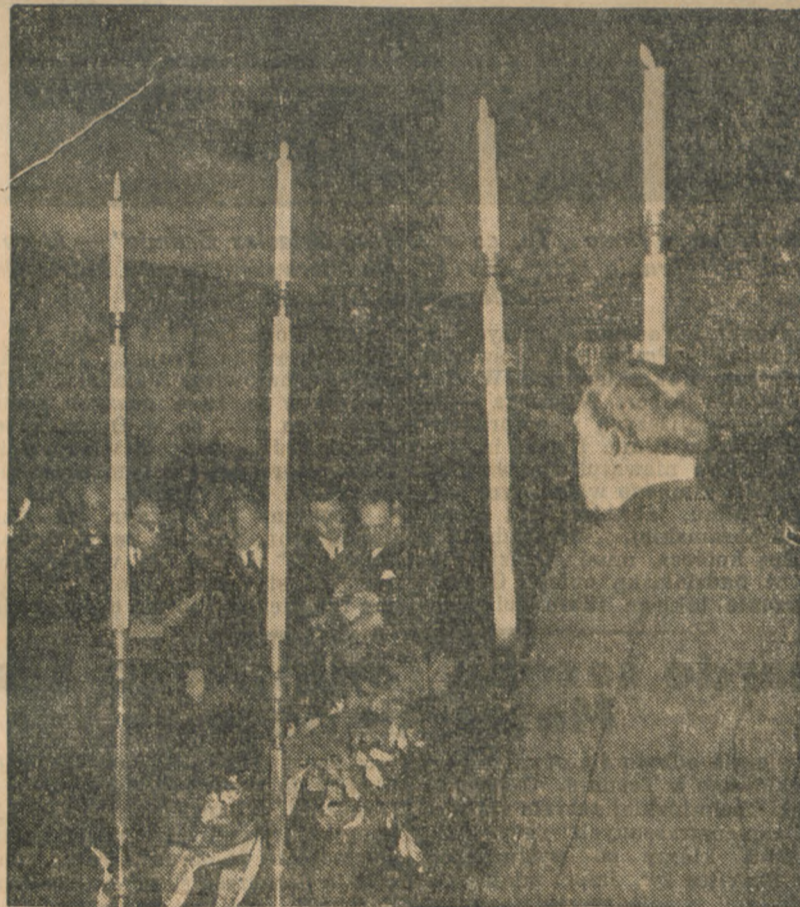
Szczególnie wzruszający był moment gdy ś. p. Karol Szymanowski na serdeczne przemówienia w szczerych prostych słowach podkreślił, iż po raz pierwszy w Polsce przyjmowany jest w ten sposób, on, syn dalekich kresów wschodnich, tu właśnie na rubieżach zachodnich Rzeczypospolitej. Niejednokrotnie zdarzało mu się przemawiać i odpowiadać na objawy serdeczności i uznania dla jego twórczości w obcych językach, wśród ludzi obcej narodowości, ale w Ojczyźnie spotyka go to po raz pierwszy w Bydgoszczy. (Gazeta Bydgoska z d. 15 sierpnia 1922 roku).

Po bankiecie odbył się koncert, na którego program złożyły się utwory fortepianowe ś. p. Karola Szymanowskiego w wykonaniu jego brata ś. p. Feliksa. Mnie przypadł zaszczyt odśpiewania kilku arji i pieśni przy akompaniamencie obu Braci.

Jak trudno dziś oswoić się z myślą, że Karol Szymanowski nie żyje.

Julia Gorzechowska.

Ostatnia wędrowka wielkiego polskiego kompozytora

Moment dekoracji przez ministra W. R. i O. P. prof. Wojciecha Świątosławskiego w imieniu Pana Prezydenta Rzeczypospolitej trumny ze śmiertelnymi szczątkami Karola Szymanowskiego wielką wstęgą orderu „Polonia Restituta“, nadaną Karolowi Szymanowskiemu przez Pana Prezydenta Rzplitej.

30.000 listów do Palestyny wiezie z Polski samolot „Douglas“

Samolot „Douglas“, odbywający podróż do Palestyny, lądował w poniedziałek o godzinie 14,30 na lotnisku we Lwowie. Na lotnisku oczekiwały samolotu liczne rzesze publiczności. W czasie krótkiego postoju wygłosił przemówienie przedstawiciel Izby Polsko-Palestyńskiej. Załozce samolotu wręczono wiązanki kwiatów. Po załadowaniu poczty samolot wystartował w kierunku Czerniowiec, gdzie przybył o godz. 17,50 i po

15-minutowym postoju udał się do Bukaresztu, gdzie pasażerowie zanoowali. Samolot, który wystartował dnia 5 bm. z Warszawy, spotka się w Bukareszcie z samolotem lecącym z Palestyny, który tegoż dnia wystartował z lotniska w Lyddzie. Na pokładzie samolotu, lecącego z Palestyny, znajdują się władze „Lotu“.

Samolot „Douglas“ zabrał ponad 30.000 listów do Palestyny.

Zjazd fotografów pomorskich

Wystawa pod hasłem: „Poznaj Pomorze!“

W dniu 13 kwietnia odbędzie się w Pelpinie zjazd fotografów zawodowych województwa pomorskiego. Zjazd rozpocznie się uroczystą mszą św. w katedrze o godz. 9,30, następnie zjazdowicze zwiedzą zabytki Pelpina. O godz. 11 min. 30 zarząd cechu udaje się do Jego Eksc. Ks. Biskupa celem wręczenia albumu i złożenia holdu wódarzowi diecezji. Następnie wspólna fotografia, o godz. 12 rozpoczęcie walnego zgromadzenia

cechu fotografów na woj. pomorskie. Przy tej sposobności odbędzie się wystawa prac fotografów zawodowych pod hasłem „Poznaj Pomorze“. Najlepsze prace będą nagrodzone. Do sądu konkursowego wchodzi członkowie cechu fotogr. z woj. poznańskiego. Wystawa ta zapowiada się imponująco, gdyż będzie dużo eksponatów z życia ziemi pomorskiej.

Nowemiasto

— Naczelnik Urzędu Skarbowego w Nowymieście przyjmować będzie interesentów w sprawach podatkowych od godz. 10 do 12 w następujących zarządach gminnych:

Lubawa — w dniach 9 i 23 kwietnia br., Prątnica — 14 bm., Łąkosz — 19 bm., Rożental — 22 bm., Grodziec — 29 bm.

— Zamiast życzeń świątecznych złożył p. komisarz P. P. Heliodor Gruszczyński na tut. bezrobotnych kwotę 5,— zł.

— Doroczne walne zebranie Klubu Tenisowego odbędzie się w środę, dnia 7 kwietnia br. o godz. 19,30 w Hotelu Centralnym. Drugie zebranie odbędzie się o godz. 8-ej bez względu na ilość obecnych członków. W programie wybór nowego zarządu, sprawozdanie ustępującego, plan pracy, inwestycje, rozgrywki w roku 1937. Prosi się o liczny udział tak członków jak i sympatyków. K.

— Walne zebranie Tow. Rzemieślników Samodzielnych odbędzie się w niedzielę, 11 bm. o godz. 16 w Hotelu Centralnym. Prosi się o jak najliczniejszy udział samodzielnych rzemieślników i członków. K.

— Śmierć dziecka wskutek poparzenia. W czwartek, 25 ub. m. pięcioletni syn rob. Kruszewskiego w czasie nieobecności rodziców napił się z dzbanka gorącej kawy, na skutek czego doznał poparzenia wnętrza. Pomoc lekarska nie zdołała go utrzymać przy życiu, gdyż chłopczyk zmarł w strasznych boleściach. K.

— Wpisy do Szkoły Powszechnej. Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego okólnikiem z dnia 25 marca br. Nr. 92 ustaliło termin zapisów do publicznych i prywatnych szkół powszechnych na rok 1937/38 w czasie od 4 do 7 kwietnia br. Zgodnie z wspomnianym okólnikiem kierownictwo Publicznej Szkoły Powszechnej w Nowym Mieście podaje do wiadomości zainteresowanych, iż zapisy do szkoły dzieci urodzonych w 1930 r. odbywać się będą w kancelarii szkolnej w dniach 4, 5, 6 i 7 bm. od godz. 16 do 18-jej.

Zdumiewający wynalazek naukowy

Przywraca Młodość zwiędłej, zmarszczonej skórze

Jedno z wiedeńskich pism fachowych obwieszcza ostatni triumf wiedzy, który zadziwi świat. Nie tylko sama przyczyna tworzenia się zmarszczek została odkryta, lecz co ważniejsze, sposób w jaki mogą być one usunięte.

przez firmę Tokalon. Ten wyciąg z żyjących komórek, nazwany Biocel wchodzi w skład wyłącznie Kremu Tokalon (koloru różowego). Wyczerpujące doświadczenia przeprowadzone nad kobietami w wieku 60-ciu do 70-ciu lat dowiodły, że zmarszczki znikły w ciągu 6-ciu tygodni.

Stosuj odżywczy Krem Tokalon, koloru różowego, spreparowany według oryginalnego francuskiego przepisu znakomitego paryskiego Kremu Tokalon, co wieczór. Odżywia i odmładza skórę podczas snu. Zmarszczki szybko znikają. Po kilku tygodniach będziesz wyglądała o lata całe młodziej.

Gratis. Każda czytelniczka niniejszego pisma może otrzymać bezpłatnie Lukusową Kasetkę Piękności, zawierającą Krem Tokalon (różowy i biały), oraz rozmaite odcienie Pudru Tokalon.

Numer akt: II. Km. 231/36. (2329)

OBWIESZCZENIE O LICYTACJI NIERUCHOMOŚCI

Komornik Sądu Grodzkiego w Wejherowie rewiru II, Stefan Gassowski, mający kancelarię w Wejherowie ul. Sobieskiego Nr. 83, na podstawie art. 676 i 679 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że dnia 12 maja 1937 r. o godz. 10 w Wejherowie odbędzie się sprzedaż w drodze publicznego przetargu należącej do dłużników Franciszka i Cecylii małż. Mathea nieruchomości: Wejherowo, karta 377, składającej się z dwóch domów mieszkalnych i zabudowań gospodarczych o powierzchni 0.84.80 ha położonej przy ul. Sobieskiego Nr. 87, mającej urzędzoną księgę hipoteczną w Wydziale Hipotecznym przy Sądzie Grodzkim w Wejherowie.

Nieruchomość oszacowana została na sumę zł. 70.228,—, cena zaś wywołania wynosi zł. 46.618,66.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rekojmie w wysokości zł. 7022,—.

Rekojmie należy złożyć w gotówkę albo w takich papierach wartościowych lub książeczkach wkładkowych instytucji, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowym publicznym obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne.

Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich 2 tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godz. 8—18-ej, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w Sądzie Grodzkim w Wejherowie.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest wykonać się zezwoleniem właściwej władzy administracyjnej na przewłaszczenie nieruchomości.

Wejherowo, dnia 3 kwietnia 1937 r. Komornik: (—) Gassowski.

L. 204/37.

OBWIESZCZENIE

Dnia 10 kwietnia br. o godz. 9 w Chełmnie na rynku będę sprzedawał następujące przedmioty: 9 torebek damskich skórkowe, 400 kłębów wlny, 50 różnych swetrow, 80 p. pończoch, 1 stół okrągły czarny, 1 biurko dęb. czarne, 1 bufet czarny, 1 zegar stojący, 1 kanapa plusz. czerw., 1 kredens czarny, 1 stół dębowy, 1 dywan kilim i 7 krzesel dębowych.

(—) Kwiatkowski, Komornik Sądu Grodzkiego.

Materiały na wiosnę i lato dla Pań i Panów w olbrzymim wyborze Gustaw Molenda i Syn Fabryka Sukna w Bielsku - Sl.

Majątność Płochocin, p. Warlubie ma do oddania wagonowo i drobnicowo uznane przez Pomorską Izbę Rolniczą ZIEMNIAKI RAKOODPORNE

IV. Km. 515 i 516/37. PRZETARG PUBLICZNY I Z ZASTAWU. Z polecenia firmy Dom Spedycyjny „Rawa” w Gdyni niniejszym obwieszczam, że w dniu 10 kwietnia 1937 r. o godz. 11-ej sprzedawać będą po myśli art. 510 k. h. w magazynach firmy Dom Spedycyjny „Rawa” w Gdyni, ul. Władysława IV nr. 22, niżej wyszczególnione przedmioty: 1 paczka szelaku, 1 beczka kleju, 1 worek kleju, wieszaki i wyroby drzewne, 1 worek szpagatu, 1 bufet, 2 szafy i dużo innych rzeczy, jak: umywalki, różne naczynia kuchenne, obrazy, szafki, leżaki, wanny, łózka, materace sprężynowe, 1 bilard, stoły, krzesła i dużo innych rzeczy.

GDANSK. Świeże nasiona. w warzywo, kwiaty, trawę itd. Ernst Raymann Gdańsk-Wrzeszcz Adolf Hitlerstrasse nr. 53.

Ogłaszanie się w naszym dzienniku oplaca się stokrotnie!

Spis zapowiedzi Nr. 12. ZAPOWIEŹ. Podaje się do ogólnej wiadomości, że 1) kawaler Józef Antoni Drewa, robotnik, zamieszkały w Borczu, gminy Goręczyno, powiatu kartuskiego, syn rolnika Jana Drey i żony jego Antoniny Drey z domu Kowalewskiej, zamieszkałych w Borczu, gminy Goręczyno, powiatu kartuskiego, 2) panna Agnieszka Marta Zielińska, bez zawodu, zamieszkała w Skrzyszewie Żukowskim, gminy Żukowo, powiatu kartuskiego, córka rolnika Antoniego Zielińskiego i żony jego Marty Zielińskiej z domu Zielińskiej, zamieszkałych w Ober-Sommerkau, W. M. Gdańsk, chcą zawrzeć związek małżeński.

GRUDZIĄDZ. Maszynistka. biegła w piśmie polskim i niemieckim od zaraz potrzebna. Auto-Centra, Grudziądz, Marszałka Focha 22, 2319G.

TCZEW. Chiromantka - grafologini z Wiednia przeprowadza przeszłość i przyszłość. Przyjmuje także w niedziele i święta. Tczew, ul. Szopena 34, parter lewo. 2251

WARSZAWA. 100% sił męskich. uzyska pan, stosując aparat „Nr. 111”. Naukową broszurkę wysyłamy bezpłatnie dyskretnie. „Inventus”. Warszawa, Al. Jerozolimskie 35. 1633

Elegancki. landauer tanio sprzedam. Tczew, Wodna 18. 7252Tk

W poczekalni. — Dzień dobry panu, jak się pan czuje, panie Mazalski, o przepraszam, panie Kielski — ależ nie, czy to nie pan Niewiadomski?

TORUN. Nowości wiosenne na 1723 sukienki i komplety oraz wszelką bieliznę i galanterię — najtaniej P. Składanowski Toruń, Stary Rynek 24 Kredyt na asygnaty.

Zamiana mebli! Nowości Nowych mebli, pokoiów lub pojedynczych, dostarczam a odbieram używane jako wplatę. Toruń — Prosta 5. Spamiętaj! 9843C

Tapczan. leżankę, fotel, bardzo tanie sprzedam. Przyjmuje reparacje i zamowienia. Tapicer, Toruń, Kopernika 16. 2325Ck

2-pokojowe. mieszkanie, w nowym domu wynajmę od zaraz. Toruń, Matejki 48. Wiadomość między 3 a 5. 2324Ck

Kto. ze szlachetnych ludzi udzieli pożyczki 800 zł, na ukończenie studjów dwóm braciom za oprocentowaniem i za zapewnieniem. Zgłoszenia: Gdynia pod 5579 „Gazeta Morska II.” 2198Ck

Obiady. obficie z 5 dań wykintne desery i zł. Toruń, Łazienna nr. 30, I. (2318CK)

WAPNO budowlane CEMENT portl. gips, trzcinę suf. oraz wszelkie inne materiały budowlane dostarczają po cenach zniżon.

Bracia Pichert Sp. z o. o. Toruń, Przedzamcze 7. telef. nr. 1679 i 1627.

Dom. mieszkalno-handlowy, najlepszy punkt Starogardu, oprocentowanie czynszu 10 proc. — na sprzedaż — wpłata 25.000 zł., reszta hipoteka M. K. K. O. Starogard, tel. 250. 2309C

Gotowe. suknie, komplety, bluzki, spódniczki, płaszczki dziecięce, sprzedaje Kowalska, Toruń, Król. Jadwigi 9, II, piętro. 2289Ck

W modnej, futra pelerynce, Twarzowo brunetce, blondynce. Behuszewiczowa doradzi Paniom. Korzystnie, tanio! Toruń, Szeroka 25. [2123

Konserwator. używany do lodów kupię. Oferty pod nr. 2317 do „Dnia Pom.” Toruń.

Kucharka. restauracyjna Ia poszukiwana od 20. 4. Oferty pod nr. 2317 do „Dnia Pom.” Toruń.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Toruniu ogłosiła przetarg publiczny

na dzierżawę restauracji kolejowej na stacji Gdynia. Termin składania ofert do D. O. K. P. Toruń (Wydział Handlowo-Taryfowy) upływa z dniem 5 maja 1937 r. 2335 Blższe szczegóły w Monitorze Polskim nr. 77 z dnia 5. 4. 1937 oraz w ogłoszeniach wywieszonych na większych stacjach D. O. K. P. Toruń.

WARSZAWA. 100% sił męskich. uzyska pan, stosując aparat „Nr. 111”. Naukową broszurkę wysyłamy bezpłatnie dyskretnie. „Inventus”. Warszawa, Al. Jerozolimskie 35. 1633

Table with columns for 'ABONAMENT MIESIĘCZNY WYNOŚI:' and 'W ekspedycji miejscowych agencji:' listing various services and prices.

UWAGI: Ogłoszenia drobne przyjmujemy wyłącznie za gotówkę. Najmniejsze ogłoszenie drobne liczymy za 10 słów. Ogłoszenia drobne przyjmujemy jedynie do 50 słów, powyżej — liczymy według rozmiaru. Zastrzeżeń miesięca dla ogłoszeń drobnych nie przyjmujemy, dla innych tylko wówczas, gdy za takie zastrzeżenie zostanie zapłacono przewidziana w cenniku 20 proc. nadwyżka.

Redaktor odpowiedzialny: WACEW WYTYK, Toruń, ul. Bydgoska 56. Redaktor odpowiedzialny na Bydgoszcz: Leon Formański Bydgoszcz, Plac Wolności 1, redaktor odpowiad. na Gdynię: Wiktor Mielnikow, Gdynia, ul. Min. Kwiatkowskiego, gmach „Pagedu”.